

## מסמך 183

## מסמך 183

### הבגידה בישוע ומעצרו

לאחר שישוע העיר לבסוף את פטרוס, יעקב ויוחנן, הוא הציע להם שילכו אל אוהליהם לישון על-מנת להתכונן לאירועי המחר. ואולם, השליחים כבר היו ערים לחלוטין; השינה החטופה רעננה אותם, וחץ מזה, הם הסתקרנו והתעוררו מפאת ההגעה למקום של שני שליחים נרגשים, אשר ביקשו לפגוש את דוד זבדיה, והלכו לפגוש אותו מיד עם שפטרוס הודיע להם על המקום שבו הוא עמד ושמר.

למרות ששמונת השליחים ישנו שינה עמוקה, היוונים, אשר חנו לצדם, חששו יותר מצרות, עד כדי כך שהם הפקידו זקיף על-מנת שייתן להם התראה במקרה סכנה. כאשר שני השליחים הגיעו במרוצה אל תוך המחנה, הזקיף היווני העיר מיד את כל חבריו בני עמו, ואלה יצאו לבושים וחמושים לגמרי מאוהליהם. למעט שמונת השליחים, כל המחנה היה ער כעת. פטרוס ביקש לקרוא לעמיתיו, אך ישוע מנע זאת ממנו בתקיפות. המאסטר ביקש מהם בנועם לעזוב אל אוהליהם, אך הם לא אבו להיענות לבקשתו.

משהמאסטר לא הצליח לפזר את חסידיו, הוא עזב אותם וצעד מטה אל עבר בית הבד אשר שכן בסמוך לכניסה של מחנה גת שמנים. אף כי שלושת השליחים, היוונים ויתר שוכני המחנה היססו בטרם יצאו מיד בעקבותיו, יוחנן מרקוס מיהר מסביב, דרך עצי הזית, והתחבא בסככה קטנה הסמוכה לבית הבד. ישוע התרחק מן המחנה ומחבריו כך שכאשר יבואו לעצור אותו, יעצרו אותו מבלי ששליחיו ייפגעו. המאסטר חשש ששליחיו יהיו ערים ונוכחים בשעת מעצרו, פן בגידתו של יהודה תעורר את כעסם במידה כזו שיתנגדו לחיילים ויילקחו למעצר יחד עמו. הוא חשש מכך שאם הם יעצרו יחד אותו, אף הם עלולים למות עמו.

אף-על-פי שישוע ידע כי התוכנית להמיתו מקורה במועצת שליטי היהודים, הוא ידע גם שכל התוכניות הנכלוליות האלה נתמכות עד תום בידי לוציפר, שטן וקליגסטיה. והוא אף ידע היטב שהמורדים הללו של העולמות ישמחו לראות את מותם של כל שליחיו לצדו.

ישוע ישב לבדו בבית הבד, ושם הוא המתין לבוא הבוגד. באותם רגעים חזו בו רק יוחנן מרקוס ומספר עצום של הוויות שמימיות.

### 1. רצון האב

קיימת סכנה גדולה שרבים מן הדברים אשר נאמרו, וכן רבים מן המאורעות הקשורים לסיומה של נתיבתו של המאסטר בגוף, יובנו שלא כהלכה. אין לבלבל בין היחס האכזר אשר לו זכה ישוע מידי משרתים בורים ומידי חיילים כה-חוששים, בין המשפט הבלתי-הוגן לו זכה, חוסר הרגש אשר הפגינו כלפיו מנהיגי הדת, לבין העובדה כי בעוד שישוע סבל את כל הסבל וההשפלה, הוא אכן קיים את רצון האב בפרדיס. אכן, אמת היא כי רצון האב היה כי בנו ישתה את מלוא כוס ההתנסות האנושית, מן הלידה ועד המוות, אך האב שבשמים לא היה קשור כלל להתנהגות הברברית של מי שהיו אמורים להיות בני-אנוש מתורבתים, ואשר עינו באכזריות כה רבה את המאסטר והשפילו אותו השפלה אחר השפלה נוכח אי-ההתנגדות אשר הפגין. ההתנסויות הבלתי-אנושיות והמעצעות אשר ישוע נדרש לחוות בשעות חייו האחרונות בגוף בן-תמותה לא היו בשום צורה שהיא חלק מרצונו האלוהי של האב, זה אשר טיבו האנושי של ישוע התחייב למלא בעת שנכנע כאדם סופית לאל, ואשר התבטא בתפילה בת שלושת החלקים אשר נשא בגן בשעה ששליחיו העייפים נמו את תנומתם באפיסת כוחות.

האב שבשמים אבה שבנו, בן המתת, יסיים את הקריירה שלו עלי אדמות באופן טבעי, בדומה לאופן שבו נדרשים כל בני התמותה לסיים את חייהם על-פני האדמה בגוף בשר ודם. גברים ונשים רגילים לא יכולים לצפות ליחס מיוחד אשר יקל על שעות חייהם האחרונות על-פני הארץ ועל מותם. בהתאם לכך בחר ישוע לסיים את חייו בגוף באופן אשר תאם את השתלשלות העניינים הטבעית, והוא סירב בהתמדה לחלץ את עצמו מאחיזתה האכזרית של הקנוניה האנושית המרושעת של המאורעות הבלתי-אנושיים, אשר הלכה וקרבה בוודאות וכללה השפלה בלתי-תיאמן ומוות אכזרי. ואפילו החלק הקטן ביותר של כל מפגן השנאה הזה, ושל כל מפגן האכזריות הזה, שלא נראה כמותו, היה מעשה ידיהם של אנשים רעים, של בני-תמותה מרושעים. האל שבשמים לא רצה זאת, ואף אויביו המושבעים של ישוע לא קבעו שכך יהיה, למרות שהם עשו רבות על-מנת שבני התמותה הרעים, הבלתי-חושבים, ידחו את בן המתת. אפילו אב החטא הסב את פניו נוכח האימה המייסרת של סצנת הצליבה.

### 2. יהודה בעיר

לאחר שיהודה עזב בפתאומיות שכזו את שולחן הסעודה האחרונה, הוא הלך ישירות אל בית דודנו, ושניהם יחד הלכו ישירות אל מפקד משמר המקדש. יהודה ביקש מן המפקד לאסוף את חייליו והודיע לו כי הוא מוכן להובילם אל ישוע. מכיוון שיהודה הגיע למקום מעט מוקדם מן המצופה, הם התמהמהו מעט בטרם יצאו לביתו של מרקוס, שם ציפה יהודה למצוא את ישוע ואת השליחים. המאסטר והאחד-עשר עזבו את ביתו של אליהו מרקוס חמש-עשרה דקות לפני הגעתם של הבוגד והחיילים. עד לזמן שבו הגיעה משלחת המעצר אל ביתו של מרקוס, ישוע והאחד-עשר כבר נמצאו הרחק מחוץ לחומות העיר בדרך אל המחנה אשר בהר הזיתים.

יהודה הוטרד עד מאוד מכישלוננו זה למצוא את ישוע בביתו של מרקוס ובחברתם של אחד-עשר גברים, אשר רק שניים מהם היו חמושים ומוכנים להתנגדות. נודע לו כי באותו אחר-צהריים, בשעה שהם יצאו מן המחנה, רק פטרוס ושמעון הקנאי חגרו את חרבותיהם; יהודה קיווה לעצור את ישוע בזמן שבעיר שרר השקט, ובשעה שהיה סיכוי נמוך להתנגדות. הבוגד פחד שאם הם ימתינו עד לשובם למחנה, הם יפגשו יותר מארבעים מן החסידים, והוא אף ידע שברשות שמעון הקנאי היה מצבור נשק רחב. בהדרגה הפך יהודה עצבני יותר ויותר בזמן שחשב כיצד אחד-עשר השליחים הנאמנים יתעבו אותו, והוא חשש כי הם כולם יבקשו להרגו. הוא לא היה רק בלתי-נאמן, אלא גם מוג-לב של ממש.

לאחר שהם לא הצליחו למצוא את ישוע באולם העליון, יהודה ביקש את מפקד המשמר לשוב אל המקדש. עד לשעה הזו החלו המנהיגים להתקבץ בביתו של הכוהן הגדול ולהכין את עצמם לקבלתו של ישוע, שכן העסקה אשר הם סגרו עם הבוגד קבעה כי הוא יעצר עד חצות הליל. יהודה הסביר לעמיתיו כי הם פספסו את ישוע בביתו של מרקוס, וכי יהיה זה נחוץ ללכת אל גת שמנים על-מנת לעצרו. הבוגד המשיך והסביר שיותר מארבעים חסידים חנו במחנה ושהם כולם היו חמושים. שליטי היהודים הזכירו ליהודה כי ישוע תמיד הטיף לאי-התנגדות, אך יהודה השיב להם שהם לא יוכלו להסתמך על כך שחסידיו של ישוע יצייתו להנחיה הזו. הוא ממש חשש לחייו, ולכן העז וביקש כי פלוגה בת ארבעים חיילים חמושים תתלווה אליו. מכיוון שלא היה בנמצא כוח כזה תחת פיקודן של הרשויות היהודיות, הם הלכו מיד למצודת אנטוניה וביקשו את המפקד הרומי להקצות להם את המשמר שלו; ואולם, כאשר נודע לזה כי בכוונתם לעצור את ישוע, הוא סירב מיד להיענות לבקשתם והפנה אותם אל המפקד האמון עליו. וכך חלפה לה שעה נוספת, כשהם הולכים מסמכות אחת לאחרת, עד שהם נאלצו ללכת אל פילטוס בעצמו ולבקש ממנו את רשותו להשתמש במשמר הרומי. כאשר הם הגיעו אל משכנו של פילטוס השעה כבר הייתה מאוחרת, ופילטוס כבר פרש אל חדרו הפרטי עם אשתו. הוא היסס לקחת חלק בכל התוכנית, וההיסוס שלו גבר בשל בקשתה של אשתו ממנו לסרב לבקשה. אך בשל העובדה שנציג הסנהדרין היה

נוכח וביקש זאת ממנו באופן אישי, סבר המושל כי מוטב להיענות לבקשה, שכן כך הוא יכול היה לתקן בשלב מאוחר יותר כל שגיאה שהם עלולים לבצע.

וכך, כאשר יהודה איש-קריות יצא מן המקדש, בסביבות השעה אחת-עשרה וחצי, נלוו אליו יותר משישים איש – משמר המקדש, חיילים רומאים ובעלי תפקיד סקרנים מטעם הכהונים הראשיים והשליטים.

### 3. מעצרו של המאסטר

בשעה שחבורת החיילים החמושים והשומרים התקרבה אל הגן עם לפידים ומנורות בידיהם, יצא יהודה הרחק לפני החבורה בכדי שיוכל לזהות במהירות את ישוע וכך יוכל הכוח העוצר להניח עליו את ידיו לפני שעמיתיו יוכלו לצאת להגנתו. והייתה גם סיבה נוספת שבעטייה יהודה בחר לצאת לפני אויבי המאסטר: הוא חשב שהדבר יוכל להיראות כאילו הוא הגיע לאזור לפני החיילים, בכדי שהשליחים והאחרים שנמצאים בסביבתו של ישוע לא יקשרו אותו ישירות לשומרים החמושים אשר הגיעו ממש בעקבותיו. יהודה אפילו חשב להצטייר כאילו מיהר בכדי להזהיר אותם מפני בואו של כוח המעצר, ואולם התוכנית הזו סוכלה באופן הברור שבו ברך ישוע את הבוגד לשלום. אף כי המאסטר דיבר בנועם אל יהודה, הפנייה אליו הייתה כאל בוגד.

כאשר פטרוס, יעקב ויוחנן, וכשלושים מחבריהם למחנה, ראו את החבורה החמושה עם הלפידים מגיחה מעבר לעיקול בגבעה, הם ידעו מיד כי החיילים הללו באו לעצור את ישוע, ומיד מיהרו כולם אל עבר בית הבד שלצדו ישב המאסטר לבדו לאור הירח. עת התקרבה חבורת החיילים מצד אחד, שלושת השליחים ועמיתיהם התקרבו מן הצד השני. וכך, כשהיה נגיש אל המאסטר, שתי הקבוצות עמדו זו מול זו ללא-ניע, כאשר המאסטר נמצא בין הקבוצות ויהודה מתקרב לעברו ומתכוון לנשק לו על מצחו את נשיקת הבגידה.

תקוותו של הבוגד הייתה כי לאחר שהוא יוביל את השומרים אל גת שמנים, הוא פשוט יוכל להסתפק בכך שיצביע על ישוע עבור החיילים, או לכל היותר ינשק אותו כמובטח ואז יסתלק מהמקום. יהודה חשש מאוד מכך שכל השליחים יהיו נוכחים, ושירכזו את התקפתם עליו כנקמה על כך שהעז לבגוד במורם האהוב. ואולם, כאשר המאסטר קיבל את פניו כבוגד, הוא התבלבל עד כדי כך שהוא לא ניסה כלל לברוח.

ישוע עשה עוד ניסיון אחד אחרון להציל את יהודה ממעשה הבגידה בפועל. וכך, לפני שהבוגד הצליח להגיע אליו, הוא צעד הצידה, פנה אל החייל הקרוב אליו ביותר מצד שמאל, מפקדם של הרומאים, ואמר, "את מי אתם מבקשים?" ענה לו המפקד, "את ישוע מנצרת." או-אז נעמד ישוע מיד אל מול הקצין, עמד בהוד ובשלווה של אל כל הבריאה הזו כולה, ואמר, "אני הוא." רבים מן החמושים בפלוגה שמעו את ישוע מלמד במקדש, אחרים למדו על אודות פעולותיו הכבירות. ולכן, מששמעו אותו מכריז באומץ על זהותו נסוגו העומדים בשורות הראשונות לפתע לאחור. הם הופתעו משלוותו ומן ההדר שבו הכריז על זהותו. לפיכך לא היה ליהודה צורך להמשיך בתוכנית הבגידה שלו. המאסטר גילה את עצמו באומץ לאויביו, והם יכלו לעצרו ללא כל סיוע מצד יהודה. ואולם, הבוגד נדרש לעשות דבר-מה בכדי להצדיק את נוכחותו בקרב חבורת החמושים, ומעבר לכך, הוא רצה למלא את תפקידו בעסקת הבגידה אשר סיכם עם מנהיגי היהודים בכדי שיוכל לדרוש את הגמול ואת הכבוד הגדולים אשר האמין שיקבל בתמורה להבטחתו למסור את ישוע לידיהם.

וכאשר השומרים חזרו קדימה מן הנסיגה אשר נסוגו לאחר למראה ישוע ולמשמע קולו יוצא-הדופן, וכאשר השליחים והחסידיים הלכו והתקרבו, ניגש יהודה אל ישוע, נישק אותו על מצחו

ואמר, "שלום המאסטר והמורה." ובעת שיהודה חיבק את המאסטר שלו, אמר לו ישוע, "ידידי, לא מספיק מה שעשית! אתה אפילו בוגד בבן האדם בנשיקה?"

השליחים והתלמידים היו המומים, פשוטו כמשמעו, ממה שנגלה לעיניהם. לרגע איש לא זע. או-אז ניתק ישוע את עצמו מן החיבוק הבוגד של יהודה, ניגש אל השומרים ואל החיילים ושאל שוב, "את מי אתם מבקשים?" ושוב ענה לו המפקד, "ישוע מנצרת." ושוב ענה לו ישוע: "אמרתי לכם, אני הוא. אם אתם מחפשים אותי, הניחו אפוא לאחרים הללו ללכת לדרכם. ואני מוכן לבוא אתכם."

ישוע היה מוכן לשוב לירושלים בלוויית השומרים, ומפקד החיילים היה מוכן לגמרי להניח לשלושת השליחים ולעמיתיהם ללכת לדרכם בשלום. אך בטרם הם יכלו לצאת לדרכם, בעוד ישוע עומד שם וממתין להנחיות המפקד, אדם בשם מלכוס, שומר הראש הסורי של הכוהן הגדול, ניגש אל ישוע מתוך כוונה לקשור את ידיו מאחורי גבו, זאת למרות שהמפקד הרומי לא פקד על כך שישוע ייכפת. למראה השפלתו זו של המאסטר, פטרוס ועמיתיו לא הצליחו לעצור עוד בעד עצמם. פטרוס שלף את חרבו ויחד עם האחרים מיהר לפנים וביקש להכות במלכוס. ואולם, עוד בטרם יכלו החיילים להיחלץ לעזרתו של משרת הכוהן הגדול, הרים ישוע את ידו לאות איסור על פטרוס, דיבר אליו בנוקשות ואמר: "פטרוס, הנח את חרבך. כל המניף את חרבו, ייפול על חרבו. האם לא תבין כי זהו רצון האב שאשתה מן הכוס הזו? האם אינך יודע שאפילו כעת סרים לפקודתי שנים-עשר לגיונות של מלאכיות ועמיתיהן, אשר יכולות להציל אותי מידיהם של האנשים המעטים הללו?"

ואף-על-פי שישוע הצליח לעצור את מפגן ההתנגדות הפיזית הזו של חסידיו, הדבר הספיק בכדי לעורר את חששותיו של מפקד המשמר, אשר כעת, בסיוע חייליו, אחז בחוזקה בישוע וקשר את ידיו במהרה. בזמן שהם קשרו את ידיו בחבל גס, אמר להם ישוע: "למה אתם מאיימים עלי בחרבות ובמקלות כאילו באתם לעצור גנב? הייתי אתכם כל יום במקדש, לימדתי את הציבור בגלוי ואתם לא עשיתם כל ניסיון לעצור אותי."

לאחר שקשרו את ישוע, ובשל חששו של מפקד המשמר שחסידיו של המאסטר ינסו לחלץ אותו, הוא ציווה לתפוס אותם; אך החיילים לא היו מהירים מספיק, מכיוון שברגע שחסידיו של ישוע שמעו את פקודתו של המפקד לעצור אותם, הם נסו בבהלה בחזרה אל הגיא. בכל הזמן הזה נותר יוחנן מרקוס במחבוא בבקתה הסמוכה. כאשר יצאו השומרים בחזרה אל עבר ירושלים, ניסה יוחנן מרקוס להתגנב אל מחוץ לבקתה בכדי להצטרף לשליחים ולחסידים אשר ברחו; אך ממש כאשר יצא, חלף לידו אחד מאחורוני החיילים אשר היה בדרכו חזרה מן המרדף אחר החסידים, ראה את הצעיר הזה במעיל הפשתן, רדף אחריו וכמעט והשיגו. למעשה החייל התקרב דיו בכדי להניח את ידו על הכותנת של יוחנן, אך הצעיר פשט את הבגד וחמק ערום בעוד שהחייל נותר עם הבגד הריק בידו. יוחנן מרקוס מיהר אל דוד זבדיה אשר נמצא בדרך העליונה. לאחר שסיפר לדוד את אשר אירע, שניהם מיהרו בחזרה אל אוהלי השליחים אשר ישנו וסיפרו לכל השמונה על הבגידה במאסטר ועל מעצרו.

בסביבות הזמן שהעירו את שמונת השליחים, אלו אשר נסו במעלה הגיא הגיעו חזרה, וכולם התקבצו יחדיו ליד בית הבד בכדי לדון במה שיש לעשות. בינתיים, שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה, אשר התחבאו בינות לעצי הזית, יצאו לדרכם בעקבות אספסוף החיילים, השומרים והמשרתים, אשר הובילו כעת את ישוע בחזרה אל ירושלים כאילו היה פושע מסוכן. יוחנן הלך קרוב לאספסוף, אך פטרוס עקב ממרחק. לאחר שיוחנן מרקוס נס מאחזית החייל, הוא לבש אדרת שמצא באוהל של שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה. הוא שיער כי השומרים עתידים לקחת את ישוע אל ביתו של חנן, הכוהן הגדול לשעבר; על-כן הוא עקף את מטעי הזיתים, הקדים את האספסוף, ומצא מחבוא בסמוך לשער הכניסה של ארמון הכוהן הגדול.

#### 4. דיון בבית הבד

מכיוון שיעקב זבדיה מצא את עצמו נפרד משמעון פטרוס ומאחיו יוחנן, הוא הצטרף כעת אל יתר השליחים ואל חבריהם למחנה בבית הבד, והם דנו במה שראוי לעשות כעת לאחר מעצרו של המאסטר.

אנדראס שוחרר מכל אחריות לניהול קבוצת עמיתיו השליחים; ומכיוון שכך, במשבר הזה, המשבר הגדול ביותר של חייהם, הוא נותר דומם. לאחר שיחה בלתי-רשמית קצרה, עלה שמעון הקנאי על קיר האבן של בית הבד ונשא נאום נלהב בזכות הנאמנות למאסטר ולתנועת המלכות. הוא האיץ בחבריו השליחים וביתר החסידים למהר אחרי האספסוף ולחלץ את ישוע. מרבית החבורה נטתה לאמץ את המתווה התקיף שהגדיר והיו עושים כן בהנהגתו, אלמלא עצתו של נתנאל, אשר נעמד מיד ברגע ששמעון סיים לשאת את דבריו והסב את תשומת הלב אל מה שלימד אותם ישוע תכופות באשר לאי-התנגדות. הוא המשיך והזכיר להם כי באותו לילה ממש הנחה אותם ישוע לשמור על חייהם בכדי שיוכלו לצאת אל העולם ולספר על החדשות הטובות של בשורת מלכות השמים. יעקב זבדיה תמך בנתנאל, וסיפר לאחרים כיצד פטרוס ואחרים שלפו את חרבותיהם בכדי להגן על המאסטר מפני הבאים לעצרו, וכיצד הנחה ישוע את שמעון פטרוס ואת חבריו לחרב לחזור ולחגור אותן. מתי ופיליפוס נשאו אף הם נאומים, אך דבר לא הוכרע בטרם תומאס הסב את תשומת לבם אל העובדה שישוע יעץ לאלעזר שלא לחשוף את עצמו לסכנת המוות, ולכך שהם לא יכלו לעשות הרבה למען הצלתו של המאסטר לאחר שהוא עצמו סירב לאפשר לחבריו להגן עליו, ומכיוון שהמשיך להתעקש שלא להשתמש בכוחותיו האלוהיים בכדי לטפל באויביו האנושיים. תומאס שכנע אותם להתפזר איש-איש לדרכו, ולקבוע שדוד זבדיה יישאר במחנה בכדי לשמש כמקור לחדשות וכמטה לרצים עבור הקבוצה. עד לשעה שתיים-וחצי אחר חצות המחנה היה כבר נטוש; רק דוד נותר ולצדו שלושה או ארבעה רצים. יתר הרצים נשלחו לברר לאן נלקח ישוע ומה עתיד לעלות בגורלו.

חמישה מן השליחים, נתנאל, מתי, פיליפוס והתאומים, התחבאו בבית פגי ובבית עניא. תומאס, אנדראס, יעקב ושמעון הקנאי התחבאו בעיר. שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה הלכו בעקבותיו אל ביתו של חנן.

מעט לאחר עלות השחר, נדד שמעון פטרוס בחזרה אל המחנה בגת שמנים, אשר נראה נטוש והיווה מחזה של ייאוש עמוק. דוד שלח אותו בלוויית רץ להצטרף אל אחיו, אנדראס, אשר שהה בביתו של ניקודמוס בירושלים.

עד לסיום הצליבה ממש, נותר יוחנן זבדיה כל העת סמוך מאוד לישוע, כפי שזה ציווה עליו, והוא היה זה אשר סיפק לרצים של דוד משעה לשעה מידע אשר אותו הם מסרו בחזרה אל דוד שבמחנה אשר בגן, מידע שהועבר אל מקומות המחבוא של השליחים ושל בני משפחתו של ישוע.

אכן, יוכה הרעה ותפוצין הצאן! אף כי הם כולם הבינו במעורפל כי המאסטר הזהיר אותם מראש כי כזה יהיה המצב, היעלמותו הפתאומית הכניסה אותם להלם כזה שהם לא הצליחו להשתמש במוחותיהם באופן הרגיל.

היה זה מעט לאחר עלות השחר – ממש לאחר שפטרוס נשלח להצטרף אל אחיו – שהגיע למחנה יהודה, אחיו בבשר ובדם של ישוע. הוא היה חסר-נשימה כמעט, שכן הקדים את יתר בני משפחתו של ישוע, ורק בכדי להתעדכן שהמאסטר כבר הושם במעצר; והוא מיהר חזרה במורד דרך יריחו על-מנת לבשר את החדשות לאמו, לאחיו ולאחיותיו. באמצעות יהודה, שלח דוד זבדיה מסר לבני משפחתו של ישוע, וביקש מהם להתכנס בביתם של מרתה ומרים בבית עניא ושם להמתין לחדשות השוטפות אשר יביאו אליהם הרצים שלו.

זה היה מצבם של השליחים, של ראשי התלמידים ושל בני משפחתו הארצית של ישוע, במהלך המחצית השנייה של יום חמישי ובמהלך שעות הבוקר המוקדמות של יום שישי. וכל הקבוצות והיחידים הללו שמרו על קשר זה עם זה באמצעות שירות הרצים של דוד זבדיה, אשר המשיך לפעול מן המטה שלו במחנה בגת שמנים.

### 5. בדרך לארמון הכוהן הגדול

מחלוקת פרצה בין מפקד משמר המקדש היהודי לבין מפקד פלוגת החיילים הרומית, בטרם אלו יצאו מן הגן עם ישוע. חילוקי הדעות נסבו על המקום שאליו יילקח ישוע. מפקד משמר המקדש ציווה לקחתו אל כיפא, הכוהן הגדול המכהן. מפקד פלוגת החיילים הרומיים הנחה לקחת את ישוע אל ארמונו של חנן, הכוהן הגדול הקודם וחותנו של כיפא. הוא ציווה לעשות כן משום שהרומאים נהגו להתייעץ במישרין עם חנן בכל הנוגע לאכיפת חוקי הדת היהודיים הממוסדים. ופקודתו של המפקד הרומי היא אשר מולאה; הם לקחו את ישוע אל ביתו של חנן לשם חקירתו הראשונית.

יהודה, אשר צעד לצד המפקדים, שמע את כל אשר נאמר, אך הוא לא נטל כל חלק במחלוקת, שכן לא המפקד היהודי ולא הקצין הרומי אבו לשוחח עם הבוגד – הם רחשו לו בוז כה עמוק.

בסביבות הזמן הזה נזכר יוחנן זבדיה בהנחייתו של המאסטר כי יישאר בסמוך אליו והוא מיהר לצדו של ישוע, אשר צעד בינות לשני המפקדים. מפקד משמר המקדש ראה את יוחנן מתקרב וציווה על עוזרו: "תפוס את האדם הזה וקשור אותו. הוא אחד מחסידיו של זה." ואולם, כאשר שמע זאת המפקד הרומי, הוא הביט סביב, ראה את יוחנן, וציווה כי ישלחו את השליח אליו וכי איש לא ייגע בו לרעה. אז אמר המפקד הרומי למפקד היהודי: "האדם הזה אינו בוגד ואינו פחדן. ראיתי אותו בגן והוא לא שלף חרב בכדי להתנגד לנו. הוא היה אמיץ דיו להתקרב בכדי להיות לצד המאסטר שלו, ואני אוסר על כולם לגעת בו. החוק הרומי מתיר לכל אסיר כי יתלווה אליו לפחות חבר אחד למשפט, ואין לאסור על אדם זה לעמוד לצד המאסטר שלו, האסיר." כאשר שמע זאת יהודה, הוא הרגיש מבוש ומושפל עד כדי כך שבחר ללכת מאחורי הצועדים, והגיע אל ארמונו של חנן לבדו.

זהו ההסבר לכך שיוחנן זבדיה הורשה להישאר לצד ישוע לאורך כל המבחנים הקשים אשר נכחו לו באותו לילה וביום שלמחרת. היהודים חששו להתנכל ליוחנן, או לפגוע בו בצורה כלשהי, משום שניתן לו מעין מעמד של עורך-דין רומי, אשר מונה להשקיף על מעשי בית הדין הדתי היהודי. המעמד המיוחד אשר הוקנה ליוחנן התחזק עוד יותר כאשר המפקד הרומי הורה לעוזרו, בעת שמסר את ישוע לידי מפקד משמר המקדש, בסמוך לשער ארמונו של חנן: "התלווה אל האסיר הזה וודא שהיהודים לא יהרגו אותו ללא אישורו של פילטוס. שמור עליו לבל ירצחו אותו, וראה כי חברו, איש הגליל, מורשה לעמוד לצדו ולהשקיף על כל מה שיתרחש." וכך יכול היה יוחנן לעמוד בסמוך לישוע ממש עד לזמן מותו על הצלב, זאת בעוד שיתר עשרת השליחים חויבו להמשיך ולהסתתר. יוחנן נמצא תחת ההגנה הרומית, והיהודים לא העזו לפגוע בו עד לאחר מות המאסטר.

ולאורך כל הדרך עד לארמונו של חנן, ישוע לא פצה את פיו. מרגע מעצרו ועד להופעתו בפני חנן, בן האדם לא הוציא ולו מילה אחת מפיו.